

Helse- og omsorgsdepartementet
 Postboks 8011 Dep
 0030 Oslo

Oslo 16.10.07

Stiftelsen Signos høringsuttalelse til forslag til endring av Sosialtjenesteloven for sterkere rettighetsfesting av brukerstyrt personlig assistanse (BPA)

Stiftelsen Signo driver sin virksomhet innen en rekke sektorer, og gir et bredt tjenestetilbud til ulike grupper av døve og døvblinde. Dette omfatter blant annet undervisning, kompetansesentertjenester og andre utadrettede tilbud, tolketjenester, bo- og omsorgstilbud og arbeidstilbud. Ordningen med brukerstyrt personlig assistanse har vært prøvd ut i begrenset omfang ved noen av våre virksomheter, da til personer med utviklingshemning og evt andre funksjonshemninger, i tillegg til dövhet. Andebu Døvblindesenter, som er en del av Stiftelsen Signo, vil sende en egen høringsuttalelse om sine erfaringer med døvblinde brukere.

I forbindelse med høringsnotatet om sterkere rettighetsfesting av brukerstyrt personlig assistanse (BPA) ønsker vi å støtte forslaget om å endre Sosialtjenesteloven slik at alle som oppfyller de alminnelige vilkårene for å motta praktisk bistand og opplæring, og har behov for tjenester utover et visst omfang, får en rett til å få hele eller deler av denne tjenesten organisert som BPA.

Vi støtter at dagens finansieringsordning mht tilskuddsordningen for ressurskrevende brukere også anvendes i forhold til BPA. All den tid kompensasjonsgraden utover innslagspunktet på kr 770 000, som i 2007 er på 70 %, er foreslått økt til 85 % i statsbudsjettet for 2008, vil dette gi kommunene langt bedre mulighet til å dekke kostnadene. Vi ser BPA som en av flere måter å organisere omsorgstjenester på og er enige i departementets begrunnelse i høringsnotatet. Dette betyr også at vi ikke tror at de økonomiske konsekvensene for staten blir økt hvis flere av de som mottar tjenester ved Signo velger BPA. Tjenestebehovet er det samme, men organiseringen av tilbudet kan gjøres på ulike måter. For brukere med utviklingshemming kan BPA erstatte deler av tjenestetilbudet i større eller mindre grad.

Ved Signo har vi god erfaring med at den av våre virksomheter hvor personen mottar tjenester, formelt er arbeidsgiver for den personlige assistenten, men at brukeren selv er den som har det avgjørende ordet mht hvem det er som ansettes som vedkommendes assistent.

Ved å etablere et system med en miljøterapeut som samarbeider med og støtter brukeren, har vi også erfart at utviklingshemmede voksne godt kan ta rollen som arbeidsleder. Sett i et utviklingsperspektiv med selvstendighet som mål, kan dette fungere glimrende, men det betinger målrettet arbeid.

Vi i Signo er ikke enig i at det bare er personer med et hjelpebehov som overskrider 20 timer pr uke som skal ha rett til å få hele eller deler av tilbudet organisert som BPA. De av våre tjenestemottakere som har prøvd ut ordningen, har hatt et arbeidstilbud i en VTA-bedrift. Der er personaloppfølgingen fra arbeidsledernes side tilpasset brukernes behov. Behovet for BPA kommer i tillegg til behovet på arbeidsplassen. De som har prøvd ordningen bor i egen leilighet og klarer etter mange års trening mye av det daglige selv. For disse vil det være diskriminerende hvis ikke deler av tjenestetilbudet kan gis som BPA, fordi de rett og slett er blitt for selvstendige. Behovet for personlig assistanse på de av livets områder som de ikke klarer selv, faller jo ikke bort selv om andre områder mestres. At også personer med utviklingshemning i størst mulig grad kan leve et selvvalgt og selvstyrt liv bør være en selvfølge.

Med vennlig hilsen

Astrid Sund

Astrid Sund
leder av fagavdelingen

